

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

C: **SZÁZÉVES A LÁNCHÍD**

Forrás: *Rádió Élet*
Budapest 1942 VIII/21

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy:

"624.2"

Hely:

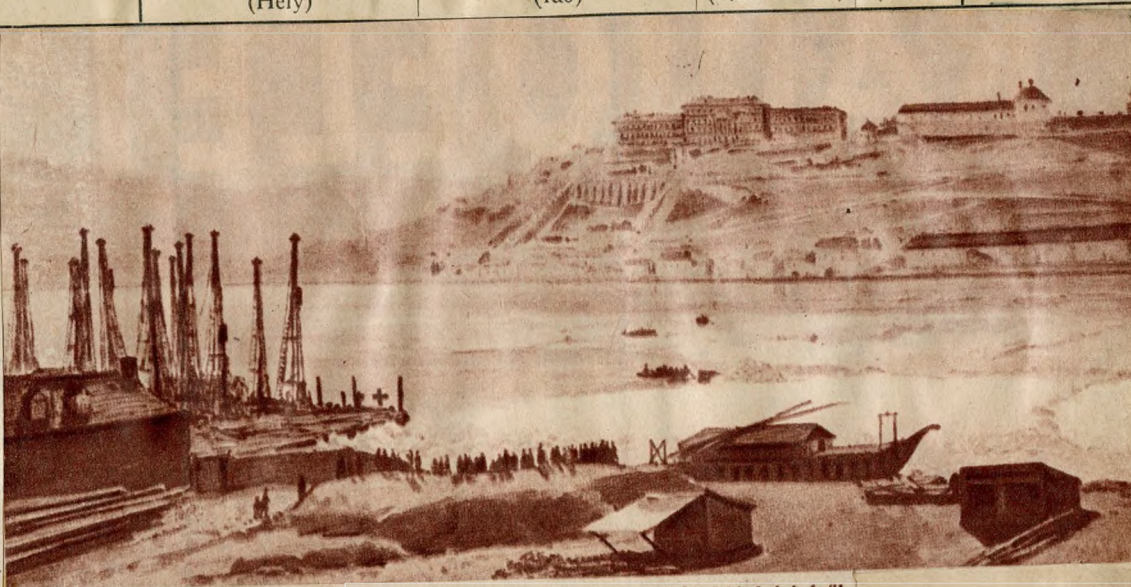
"1842/1942"

Személy:

Helyszám:

Augusztus 24-én lesz száz esztendeje, hogy ünnepélyes keretek között elhelyezték a Lánchíd alapkövét. Széchenyi Lánchídjának nemzeti jelentősége is kétségtelenül igen nagy. Erről emlékezik meg a magyar rádió mikrofonja előtt dr. Vizonta Gyula. A száz év előtti magyar világ átérezte a Lánchíd építésének fontosságát és az alapkövetétel ünnepségét teljes pompában ülte meg. A százéves Lánchíd történetét írta meg most Vajda Pál és az ő érdekes könyvéből vettük ki a nagy napról szóló riportot, amely annak idején a Pesti Hírlap hasábjain jelent meg, a vezércikk helyén.

»Az ünnepély délután öt óra ra való rendelve. A katonaság díszruhában a híd bemenetétől majdnem a Dorottya-utcának a Német-színház felé eső végéig két hosszú sorban való felállítva. Tömérdek nép lép el az utcákat, az úton levő házak ablakait és karzatait. Öt órakor megdördültek Ósbudánk bástyáiról az ágyúk, ő es. kir. fenségek Károly főhercegnek, mint őfelsége apostoli királyunk a híd alapkövének letételére kinevezett képviselőjének és a nádornak indultát jelentendő. Bárá Sina György és Széchenyi István gróf vezetése alatt a fenségek, főhercegek és nádor ő es. k. főhercegségével és József főherceggel, valamint Erzsébet főhercegnővel együtt a Budapesti világ, katonai és egyházi főméltóságok kíséretében megérkezvén többszörözött szíves éljennel fogadtatának. A fenséges személyek a számukra készített három színű sátorban helyfoglalván fölolvastaték Tasner híres ügyvéd által a híd keletkezésének rövid vázlatát. Ez oklevél, amelyet az előkelőségek aláírtak egy evégre készült tokba rejtették és a hozzáadott arany, ezüst pénzdarabokkal együtt Clark úr által az alapkövére hagyott üregbe letették, mely azonnal egy százharminc mázsás kővel takartatott be. Ekkor őfelségék egy Londonban ezüstből készült két-

Barabás Miklós vízfestménye a Lánchíd építéséről

száz font-sterlingtel érő elefántcsontnyelű ragasz-
hángó kanállal a köre ragaszt velének és egy e
céltra készült diófa kalapáccsal hármat-hármat
ütének a köre. Ugyanezt tevék Kopácsy József
hercegprímás, Majláth György országbíró, gróf
Keglevich Gábor főtárnok, báró Sina György,
gróf Széchenyi István és Clark urak. Mind-
annyiszor a jelenlevők éljennel és az építés körül
foglatkozó angolok hurráival kíséretelvén. Ez
ünnepélyt hasonlólag ágyúdörgések hirdették a két
fővárosnak. Ekkor a fenséges főhercegek és fő-
hercegnők, úgyszintre a jelen volt főszemélyek
a katonai hangászkar által játszott népzene közt
eltávoznak és az ünnepélynek heledjél óraker
vége lóna.

A szabadságharc miatt a Lánchídat csak
1849 november 20-án nyitották meg, bár már
jóval hamarabb, január elején az osztrák sereg
hetven ezer emberrel átvonult rajta. A négy
oroszlánt csak 1850 január végén készítette
el Marschalkó János löseai szobrászművész és
csak 1852-ben került a hídra.

Az oroszánokról azt tartja a legenda, hogy
hiányzik a nyelvük, mert a feledékeny szobrász
ezt már nem csinálta meg. Sokan tudni vélik,
hogy a szórakozott művész emiatt szegénye-
ben a Lánchídról beugrott a Dunába. Mar-
schalkó Jánost valóban csúfolták a oroszánok
nyelvhibája miatt, de nem ugrott a Dunába.
Egyszer, amikor megint gúnyolni kezdtek, öt-
száz forintban fogadott, hogy az élő oroszán
úgy tartja a száját, hogy nem is látszhatik
a nyelve. Rögton el is vitte barátait egy állat-
sereglethez és bebizonyította az igazát. A le-
genda azonban tovább élt, mert tetszetősebb,
mint a valóság.

1915 november 27-én építették újjá a Lánchídat, amely azóta is Budapest egyik legszebb és legmonumentálisabb építészeti alkotása.